

Vltava 19. - 23. srpna 2017

Účast: Jana M. a Dan, Honza S., Párek, Bohouš se psem Míšou, Martin F. s Denisem, Martin (Tučňák), Martin Tryml (Trymlík), Patrik, Pavel a Helča s Pájou a Kačkou P., Standa, Vlád'a a Lída s Lukášem

Sobota 19. srpna 2017 (příjezd do Rožmberku): Začátek letní vodácké dovolené na Vltavě byl jako obvykle naplánován na sobotu, takže když jsme během příjezdu do kempu v Rožmberku sledovali z aut podél silnice desítky po páteční noční větrné smršti vyvrácených a polámaných stromů, mohli jsme si v duchu pográtulovat k tomu, že jsme zde nebyli o den dříve. Odpoledne navíc trochu sprchlo, ale pak již bylo hezky, i když noc vskutku nebylo možné označit přívlastkem „tropická“.

Jako první do místa našeho táboření přijeli Jana, Dan, Honza S., Párek, Bohouš se psem Míšou a Martin F. s Denisem. Po nich pak postupně následovali: Martinové Tučňák a Trymlík, Paťas, Pavel a Helča s Pájou a Kačkou P. a jako poslední Standa.

Stany jsme si po roční pauze opět postavili na loučce v zadní části nyní poloprázdného kempu a zažehli ohýnek z dříví dovezeného Martiny a také z větví sesbíraných v lese. Asi v deset Pavel začal hrát na kytaru a jak už to první večer bývá, brzy začalo být hodně veselo. Popíjeli jsme kozlíka 11°, jehož jsme si nosili z bufetu, a zpívalo se. Krom spousty jiných i píseň Ani k stáru, již si Tučňák vyžádal: „Ať si připadám nostalgicky a staře“, což Jana utnula slovy: „Zpívej a mlč.“

Čím více se ochlazovalo, tím intenzivněji jsme pěli, což nám vydrželo až do dvou hodin. Pak jsme se postupně začali přesouvat do stanů, kromě Bohouše, který spal ve své dodávce vybavené v nákladovém prostoru kamny na dřevo, v nichž si už nějakou dobu zatápěl, aby měl uvnitř teplíčko. I díky tomu jsme ho zprvu oslovovali přezdívkou Komín, podle nasazovacího komínu, který procházel střechou jeho vozu vyvolávajíc dojem, že se jedná o parní stroj.

Neděle 20. srpna 2017 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): Do nového dne nás ráno přivítalo poměrně hezké počasí, což jsme kvitovali s povděkem, i když bylo jasné, že na koupání, tedy alespoň to dobrovolné, to nebude. Přivítali jsme také Vlád'u a Lídu s Lukášem, kteří přijeli po deváté hodině.

Nasnídali jsme se, sbalili a pak se přesunuli třemi auty, a Martinové busem, do Vyššího Brodu. Zde jsme složili svoje lodě u půjčovny Inge a řidiči Pavel, Vlád'a a Honza odvezli auta zpět do Rožmberka, odkud je za ostatními dovezl Bohouš, dnes v roli pozemní podpory, motospojky a psordova.

Mezitím jsme si v Inge půjčili raft a 4 kánoe. Po pivku a polévce v místním bufetu a nezbytném skupinovém fotu konečně v jednu hodinu vyplula naše flotila ve složení: Vlád'a – Lukáš ve Žbluňku, Pavel – Pája ve Žlababě, Lída – Kačka v Tsunami, v kánoích z půjčovny Patrik – Helča, Tučňák – Trymlík, Martin F. – Denis a singlující Standa, v raftu Jana M., Dan, Honza a Párek.

A hned na prvním jezu ve Vyšším Brodě přišlo premiérové cvaknutí, jehož aktéry se stali Martin F. s Denisem. Ti jez sice projeli, ale pak se začali ze svého úspěchu tak radovat, až se s kánoí plnou vody převrátili.

I když z Lipna pouštěli jen minimum cca 6 až 7 m³ vody, Vltava nás slušně nesla vpřed, takže nebylo třeba nijak intenzivně pádlovat a brzy jsme se přiblížili ke druhému jezu [Herbertov](#),

kde háčky pěkně ošplouchla vlna čekající na ně pod dřevěnou šupnou. Martin F. s Denisem, jako by toho neměli dost, po sklouznutí jezu uvízli zaklíněni špicí lodí mezi kamenem a levobřežní navigací, naštěstí se jim z této pasti tentokrát podařilo dostat bez koupání.

Pokračovali jsme dál povětšinou sražení do dvou soulodí. Trymlík přitom statečně dopíjel Havanu s colou, kterou namíchal Patrik, jenž ale zůstal se špuntem v zadním „pontonu“. Co mu holt jiného zbylo než ji vypít, když nechtěl, aby se vylila.

Pomalou nám začalo kručet v žaludcích, takže nastal nejvyšší čas udělat občerstvovací zastávku U Veverek, kde jsme do sebe natlačili klobásky, chléb se sádlem a cibulí, hranolky, utopence či párky v rohlíku. A pochopitelně to spláchli pivkem.

A tak, jak již léta je v našem plavebním itineráři zařazena pauza U Veverek, tak již čtvrtým rokem zastavujeme na „kafčáka“ i v Rožmberku U Báby. Dávka kofeinu nemohla chybět ani tentokrát a někteří si ji osladili i borůvkovými knedlíky.

Plavba dnes sice nebyla nijak náročná, ale našli se i jedinci, kteří již toho měli docela dost. Standa, který v rekordním čase vypil své Hu-Hu, pak do sebe lil vše, co teklo, takže byl docela rád, že po splutí retardéry [rožmberského jezu](#) mohl kánoi vrátit v Inge kempíku, zatímco ostatní pokračovali až do našeho tábořiště nacházejícího se za Rožmberkem. Museli tedy obeplout dlouhým, širokým a bystrozrakým pravotočivým obloukem kolem skalního ostrohu, na němž se pyšně ukazoval světu hradní komplex.

Raffáci, kteří již byli po pár brčkách značně nestabilní, ještě že nepluli v kánoích, různě padali do vody, až to Dan nevydržel a nechal se raději do cíle dovézt Vládou s Lukášem. A protože se sluníčko schovalo za mraky, byli jsme rádi, když jsme konečně kánoe a raft na břehu obrátili dnem nahoru a mohli se u stanů převléci do teplého oblečení.

Martinové vytáhli gril a rozjeli gril-párty, při níž jsme si mimo jiné pochutnali na steacích, kuřecím masu či klobáskách. A Honza na sebe mezitím stihl vylít dnes již druhé pivo, když to první na sebe zvrhl již U Veverek.

Chvilí to vypadalo i na déšť, ale nakonec z toho byla jen krátká přeháňka zakončená krásnou dvojitou duhou nad našimi hlavami.

Bohouš během dne přitáhl z lesa spoustu dříví, a postaral se i o zažehnutí ohýnku, na němž jsme si později opekli buřty. Vláďa a Pavel vytáhli kytary, trochu hráli, ale byla zima, a hlavně jsme všichni byli v útlumu, takže dnes z toho nebyla žádná bujará veselice, a také spát jsme šli všichni docela brzy.

Pondělí 21. srpna 2017 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Abychom stihli v klidu se nasnídat, sbalit, přejet s bagáží a auty do kempu Na Pískárně, postavit zde stany a vrátit se autobusem, potřebovali jsme vyrazit z Rožmberka v 10 hodin. Proto jsme si nemohli dovolit nějaké dlouhé vyspávání a nařídili si tedy raději budíky. Nebylo jich však třeba, protože se jejich úlohy úspěšně zhostil nepřeslechnutelný Párek, od rána něco pokřikující u stanů, a také Bohouš štípající si třísky do svých kamínek.

Jak jsme si naplánovali, tak jsme i učinili, takže v deset vyrazila kolona sedmi aut. To sedmé řídil Standa, který se po snídani, k níž spolkl štangli salámu a půlkilovou housku, vracel do Prahy již dnes a s ostatními řidiči jel jen jako záloha, kdyby nestihli autobus odjíždějící v 11:19. Nebylo ho nakonec třeba, takže jsme se s ním rozloučili a on pokračoval domů.

Na Pískárně jsme v klidu postavili své plátěné vlgvamy, jen ten Danův muselo nakonec vztyčit asi pět lidí, kteří si přitom připadali jako děti stavící Lego hrad bez návodu. Ještě stihli pivko, a pak se busem vrátili, dokonce jim řidič zastavil až u lávky ke kempu.

Za pěkného počasí jsme vypluli a v pohodě, často ve srážece, se nechali unášet řekou. Martin F. s Denisem si dnes po včerejším kursu plavání prohodili místo s Danem a Párkem, kteří se ujali jejich kánoe. Vltava byla v tomto úseku nenáročná, a tak proběhla i Císařovna Kateřina. Přitom jsme se občerstvovali vlastními nápoji a také pivkem při zastávkách. Jako první jsme

zastavili na svačinku U Maxe a později ještě v Branné. Mezitím se Honza nalodil do kánoe k Danovi a Párkovi. Společně se pak jali ověřit v praxi několik fyzikálních zákonů, například ten Archimédův. Jako většina vědců museli na oltář poznání přinést četné oběti, což v jejich případě představovalo asi osm cvaknutí na půl kilometru dlouhém úseku.

V Branné jsme hodlali absolvovat tradiční zastávku U Fíka spojenou s rundou fíkovice, jenže již z dálky nás vítala cedule sdělující nám, že dnes neúradují, protože jsou bez elektřiny (asi po páteční smršti). „No nevádí,“ řekli jsme si, protože nedaleko odsud byly další dva bufety. Jeden z nich jsme tedy poctili svojí návštěvou. Fíkovici zde bohužel neměli, ale když Helča ke svému svátku dala k dobru rundu becherovek s růžovými brčky, usoudili jsme, že se jedná o důstojnou náhradu. Chvilí jsme se zde ještě zdrželi a něco vypili a snědli.

Paťasovi jsme zde objasnili, že Standa je také Kubín, a vůbec jsme rozpletli složitý řetězec příbuzenských vztahů, což lakonicky okomentoval slovy: „Kubínů je jako Červeňáků.“

Dan s Helčiny renesančním kloboukem se nechal vyfotit v přátelském objetí s Párkem, čímž vznikl snímek, jež nebylo možné pojmenovat jinak než „klidná síla“. Byl by z toho nádherný billboard, rovnou by mohli založit nějakou novou politickou stranu. Však se také Trymlík dožadoval toho, aby Pavel Párkovi věnoval v kronice samostatný odstavec. Ten mu to s ujištěním, že jeden odstavec nebude stačit, ochotně přislíbil.

Kolem šesté hodiny jsme dopluli na Pískárnu. Jana závěr plavby absolvovala na šprajcu v kánoi u Martinů. Zkrátka, z raftu pořád někdo utíkal, jako by to plavidlo bylo něčím prokleté.

Na večeri jsme zašli buď do grilrestaurantu na Pískárně na krkovici, zvěřinový burger, kuřecí steak či koleno, nebo se najedli z vlastních zásob. Helču její megakoleno tak umrtvilo, že to musela jít vydýchat do spacáku, z něž už nevylezla.

Ostatní se večer usadili kolem ohně, zažehnutého z dřeva břízy nalezené Bohoušem, Pavel s Vládou vytáhli kytary, v několika písních je doprovodila na flétnu (slovy Paťase na „fujaru“) i Pája, zpívali jsme, popíjeli a povídali si. Bylo přitom docela veselo a padlo i několik perliček, například Patrikovo: „Já se tady bavím s uzeninou,“ nebo Pavlovo: „Víš, kolik bychom museli zaplatit za takového klauna v agentuře?“

A když zavřeli bufet, dopili jsme zásoby piva v PETkách a pak šli spát zmožení náročným dnem...

Úterý 22. srpna 2017 (Na Pískárně – Nové Spolí; 7,0 km): Úterý začalo nadějně. Párek totiž díky milosrdnému zásahu vyšší moci ztratil hlas, takže byl ráno klid. Ale stejně jsme museli kvůli převozu bagáže vstávat brzy, díky čemuž jsme se mohli alespoň pokochat ranním mlžným oparem zvolna se vznášejícím a posléze se rozplývajícím nad Vltavou.

Čtvrt hodinu před desátou se řidiči vydali do Nového Spolí, kde po příjezdu postavili stany a autobusem v 11:03 se vrátili zpět na Pískárnu. Před vyplutím jsme ještě poobědvali v grilrestaurantu, například gulášovku, burgery či grilovaná masa.

Na dnešní krátký úsek jsme udělali opět drobné změny ve složení posádek, když se Lída přesunula do Žbluňku k Vládovi a Lukáš ke Kačce do Tsunami. Rovněž Martin F. s Denisem se vrátili do kánoe. Počasí dnes totiž bylo zase o něco lepší než včera, takže hrozba koupání nevzbuzovala až tak velké obavy. Ale nepředbíhejme.

Čekalo nás jen sedm kilometrů, takže jsme se mohli srazit a věnovat se degustaci bavoráka, Hu-Hu či Morgan-Hu. Vlastně jsme se rozdělili jen na táhle voleji před prvním jezem ve Větrní, který jsme bez zaváhání sklouzli dlouhou retardérou podél pravého břehu.

To na druhém jezu, kilometr před Spolím, jsme se nejdříve občerstvili pod Papouščí skalou v bufetu a pak se vyřádili ve zdejší luxusní šlajsně. Na řadu přišlo avizované cvaknutí Martina F. s Denisem, jež na druhý pokus opravili, splutí pozadu Vládi s Lídou a napodruhé Lídy s Vládou i zkušený průjezd ostatních.

V kempu jsme se převlékli do „gala“ a vydali se centra Krumlova. Cestou nám vyhládlo, a tak jsme rovnou zamířili na večeri do restaurace Depo. Jak se záhy ukázalo, nebyla to dobrá volba. Personál se zřejmě propadl v nějaké časové smyčce do časů nejhlubšího socialismu. Škoda kazit kroniku nějakým delším líčením zdejšího pobytu. Zjednodušeně: jídlo, když už tedy vůbec měli to, co jsme si z jídelníčku vybrali, stálo za prd a vrchní nebyl jen „nějakej divnej“. Byl to kretén!

Do tábořiště jsme se noční procházkou vrátili v několika skupinkách. Někteří ještě stihli fotbálek a pivko v kempovním megabufetu, ale o půlnoci zde zavřeli ...

Středa 23. srpna 2017 (Nové Spolí – Český Krumlov /U Trojice/; 4,5 km): Poslední den našeho vodního putování jsme si konečně mohli dovolit luxus delšího spánku, a tak jsme vstávali až kolem půl desáté. I počasí dnes bylo konečně úplně letní, když nás ráno přivítalo žhnoucí sluníčko.

Po snídani a sbalení bagáže řidiči přešli s auty do kempu U Trojice pod Krumlovem, který jsme si zvolili jako svůj cíl, byť nás díky tomu čekala jen krátká, necelých pět kilometrů dlouhá plavba a museli jsme zde zaplatit hotové „výpalné“ v podobě parkovného obnášejícího „čento“ za auto. To proto, že jsme se chystali odjet domů, takže se nám nechtělo trmácet se až do Zlaté Koruny.

Řidiče nazpět odvezl Vláďa, který s Lídou a Lukášem odjížděl domů již nyní. Museli jsme proto opět udělat změny ve složení posádek. Do raftu se nám podařilo přemluvit Bohouše s hafanem Míšou, díky čemuž se Dan přesunul na zadáka ke Kačce.

Před polednem našich pět kánoí a jeden raft vyplulo. Potěšilo nás, že skluzavku jezu Rechle, která ještě včera byla rozbitá, mezitím rychle opravili, a my si jí tedy mohli sklouznout. Za tuto vymoženost byli háčci a koneckonců i zadáci odměněni hutnou vodní vlnou. Následující zrádnou Liru jsme propluli ve dvou soulodích a raft samostatně, a pak nás čekaly už jen dva bezpečné nenáročné jezy: **Mrázkův mlýn** a **Jelenka**, průjezd pod hradem a vlnky drobných přejelek za městem.

U Trojice jsme pak již ve dvě hodiny vrátili kánoe a raft, sbalili se a vydali se na cestu zpět z akce, o níž jsme na začátku ani nedoufali, že může být nakonec tak zábavná, jak byla ...